

Tâm Sự Nghề Điều Dưỡng

Không biết là các bạn còn nhớ bài viết của con bé làm điều dưỡng như mình không kể về cái cụ bà từng làm. Y tá đã gần 100 tuổi nhưng mà vẫn còn minh mẫn đấy và đặc biệt quan tâm đến các cụ khác, á. Hôm nay thì mình lại được chứng kiến một hình ảnh đẹp nữa của cụ đó là cụ rất hay mời cụ áo trắng ở tầng khác, lên tầng mình chơi cụ áo trắng thì không được minh mẫn lắm, cho nên là cụ áo đỏ lúc nào cũng đi theo và để ý Xem là bạn mình cần cái gì. Ví dụ như hôm nay này của áo trắng có uống cà phê và ăn bánh ở trên tầng của mình. Với những chiều nào, các cụ cũng có bữa ăn nhẹ như vậy ấy, cụ áo đỏ mới hỏi mình là thế, còn bánh với cà phê cho cụ xin thêm một phần thì mình bảo là chỉ còn cà phê thôi. Ơ, cụ cứ về đi rồi mình sẽ mang đến cho nhưng mà cụ nhất định chờ để tự mang tách cà phê đến. Còn bánh là cụ lại xuống khu bếp lớn để lấy len cho bạn mà. Không những thế, cô còn tự tay rửa từng quả dâu và cẩn thận cắt bỏ cuống cho vào đĩa rồi chờ bạn mình ăn xong rồi tự mang vào bếp. Thực ra nó chỉ là những cái hành động rất nhỏ thôi, nhưng mà nó thể hiện cụ là người rất, rất biết rất thích quan tâm đến người khác. Lâu lâu con cái cụ lại mang bánh kẹo hoa quả đến chỗ cụ. Cụ lại bang đi chơi cho các cụ khác. Chia cho cả mấy đứa nhân viên như bọn mình á. Cũng vui và ấm áp. Tản mạn chút về cái nghề, điều dưỡng nghề này thì thực sự là vất vả, căng thẳng cả với cơ thể, có tinh thần để làm việc với sức khỏe của con người nên là tính trách nhiệm rất cao, nhiều lúc thực sự rất là oải nhưng mà làm nghề 3, 5 rồi mình chưa từng có suy nghĩ là sẽ bỏ nghề một phần. Nó cũng không biết làm cái nghề gì khác để mà kiếm sống. Cái nghề nó chọn mình á. Cách mình nhìn nhận về cái cuộc sống này nó theo hướng tích cực hơn, nhẫn nại hơn và bao dung hơn. Nghề nào thì cũng có những khó khăn, vất vả. Riêng đối với mình thì cái nghề này nó giống như là đang đi chân trần trên con đường đầy sỏi đá ấy, thô ráp và xám xịt. Nhưng mà thi thoảng ở 2 bên đường là những bông hoa nhỏ với đủ màu sắc. Đó chính là những cái hành động, cử chỉ, những lời nói yêu thương mà con người dành cho nhau chỉ là hành động. Cụ ông run rẩy rìu và kéo ghế cho cụ bà yếu hơn này, ngồi huy thì lại là những lời cảm ơn của các cụ, các cụ thì dù trí nhớ không còn tốt nhưng mà vẫn luôn cố gắng đọc đúng tên của mình. Mặc dù thì tên của mình tên tiếng việt ấy, nó rất là khó đọc cho người nước ngoài ý. Bên mình thì đơn giản thế thôi, nhưng mà các cụ đọc mãi không được. Mình thì cũng xuề xòa và không cần đọc đúng đâu, đọc sao cũng được. Cụ lại bảo không, cái này rất quan trọng, không thể igiavn được. Rồi cả những lần mình khoe với các cụ ảnh, thằng cháu mới sinh một mình, các cụ thích lắm, ngày nào cũng đòi Xem còn kêu mình phóng to ra cho cụ nhìn rõ

mặt nó cười rồi lúc nào cũng thao thao bất tuyệt về cái sự đáng yêu của bọn trẻ con. Tất cả những lần mình món cho các cụ ăn ấy, các cụ ăn xong mình đều hỏi good không? Cụ bảo là good tư tận trong tim rồi 2 bà cháu lại cười tít mắt. Nói chung là vui lắm. Đấy, niềm vui những bông hoa nhỏ của mình mỗi ngày rồi đấy. Mình coi đó là sự thành công của mình trong nghề này. Nó khác với sự thành công của những người khác ở trong những cái người khác. Ở những người khác, khi bạn sẽ cố gắng để đạt được một thành tựu, một mức lương cao hơn, nhưng với mình ấy, thành công là mỗi ngày thấy các cụ vui oan ăn khỏe không quấy. Thực sự thì cái điều đó đã sưởi ấm trái tim của mình cho mình rất nhiều động lực để đi tiếp trên con đường sỏi đá này, tìm lại được những bông hoa nhỏ thế thôi, cảm ơn các bạn.